

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 30 Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 23

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΟΦΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ὁ Ἀλβανὸς ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων. Ἦδη εὐρισκόμεθα εἰς τὴν 10 Δεκεμβρίου. Τὸ πλῆρωμα δὲν δυσκολεύεται πολὺ εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ τοὺς πλωτοὺς ἐκείνους ὄγκους, καὶ μεθ' ὅλας τὰς μικρὰς ἐναντιότητας, ἡ γολέττα μας προχωρεῖ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Βέδδελ αἰσίως. Σοβαρὴ δυσχέρεια θὰ ἐπαρουσιάζοντο μόνον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Ἀλβανὸς θὰ ἐπεχείρῃ νὰ διέλθῃ τὸ παγόφραγμα. Ἀλλως τε οὐδὲν ἀπρόοπτον εἶχαμεν νὰ φοβηθῶμεν. Ἡ παρουσία τῶν πάγων εἶχεν ἤδη ὑποδηλωθῇ διὰ τοῦ ὑποκιτρίνου ἐκείνου χρώματος τῆς ἀτμοσφαιράς, ἀντανακλαστικοῦ φαινομένου προσιδιάζοντος εἰς τὴν κατεψυγμένην ζωὴν, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀπατάται ὁ παρατηρητής.

Ἐπὶ πέντε συνεχεῖς ἡμέρας ὁ Ἀλβανὸς ἐπλευσε χωρὶς ἀβάρια καὶ χωρὶς φόβον συγκρούσεως. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς νότον, ὁ ἀριθμὸς τῶν πάγων ἠϋξανε ὁλοκλήρως καὶ αἱ δίοδοι ἐγίνοντο στενότεραι. Τὴν 14 Δεκεμβρίου εὐρέθημεν εἰς πλάτος 72^{ος} 37 καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μῆκος, δηλαδὴ μεταξὺ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου καὶ τεσσαρακοστοῦ τρίτου μεσημβρινοῦ. Ὀλίγιστοι θαλασσοπόροι εἶχον προχωρήσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον πέραν τοῦ ἀνταρκτικοῦ κύκλου. Ὑπερέβημεν ἤδη τὸν Βέλλενυ καὶ τὸν Βελλιγξάουζεν καὶ μόνον τοῦ Ἰακώβου Βέδδελ ὑπελειπόμεθα κατὰ δύο ὡς ἑγγίστα μοίρας.

Ἡ πρόοδος τῆς γολέττας ἀπέβη

λοιπὸν δυσκολωτέρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαμβῶν καὶ ἀμαυρῶν ἐκείνων συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν λερωμένα ἀπὸ κοπρίσματα πτηνῶν, ὥστε μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἶχαν ὄψιν λεπτῶδη. Καὶ ἀπέναντι τοῦ τεραστίου τῶν ὄγκου πόσον μικρὸν ἐφαίνετο τὸ πλοῖόν μας, ἀφ' οὗ πολλοὶ τῶν πάγων ἐκείνων ἦσαν ὑψηλότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἰστούς!

Ἡ ποικιλία τῶν μεγεθῶν ἐδιπλασιάζετο ὑπὸ τῆς ἀπείρου ποικιλίας τῶν σχημάτων. Τὸ φαινόμενον ἦτο θαυμάσιον, ὅταν οἱ πάγοι, ἀπαλλασσόμενοι τῆς ὁμίχλης, ἀντανέκλων ὡς γιγαντιαῖα χρυσταλλώματα τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Ἐνίοτε παρουσίαζον ἀνταυγίας ὑπερ-

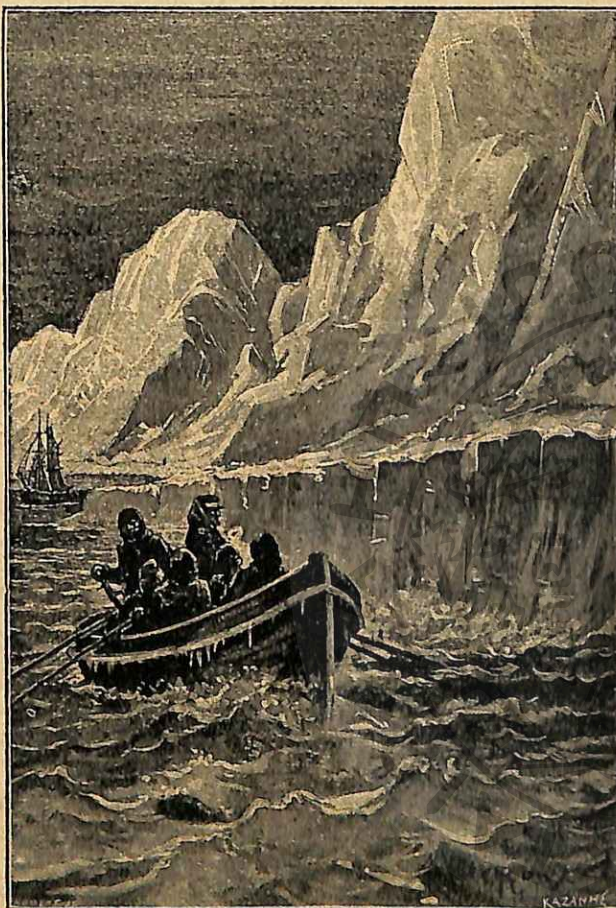
θρους καὶ ἄλλοτε ἰώδεις ἢ κυανᾶς, ὁφειλομένας πιθανῶς εἰς τὴν διάθλασιν τοῦ φωτός.

Δὲν ἀπέκαμνα θαυμάζων τὸ ἐξοχὸν θέαμα, — τὸ ὁποῖον ἄλλως τε τόσον λαμπρῶς περιγράφεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Ἐδῶ πυραμίδες ὀξυκόρυφοι, ἐκεῖ θόλοι ὡς βυζαντινῆς ἐκκλησίας, ἄλλοι ὀβερίσκοι ἰδιόρρυθμοι ἢ στῆλαι μ' ἐπιστεγάσματα ὀριζόντια, ἢ ἀγγεῖα τεθραυσμένα, ἢ κρατῆρες ἀνεστραμμένοι, — τελοσπάντων ὅ,τι ὁ φθαλμός, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, ἀρέσκειται ἐνίοτε νάνακαλύπτῃ εἰς τὰ ἰδιότροπα σχήματα τῶν νεφῶν. . . . Ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ νέφη δὲν εἶνε οἱ πλωτοὶ πάγοι τῆς οὐρανίας θαλάσσης;

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐκτὸς τῆς τόλμης, εἶχε συγχρόνως καὶ πολλὴν σύνεσιν. Οὐδέποτε διήρχετο ἀπέναντι ὀγκοπάγου, ἂν ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς οἰουδήποτε χειρισμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ ἐπεβάλλετο ἐξαίφνης. Ἀλλ' ἐξοικειωμένος μὲ ὅλα τὰ ἀπρόοπτα τῆς τοιαύτης θαλασσοπορίας, δὲν ἐδίσταζε νὰ εἰσχωρῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλωτῶν ἐκείνων σκοπέλων, τοὺς ὁποίους ὑπερέκαμπε θαυμασίως.

Ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου αἱ δυσχέρεια ἠϋξήσαν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀγκοπάγων. Ὅπως δὴποτε ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ οὐριος, ποικίλων μεταξὺ βορειοανατολικοῦ καὶ βορειοδυτικοῦ, χωρὶς καμμίαν τάσιν νὰ μεταβληθῇ εἰς νότιον. Ἐνίοτε μόνον ἐδυνάμυνε, καὶ τότε ἠναγκαζόμεθα νὰ ὀλιγοστεύωμεν τὰ ἱστία, ἐνῶ ἡ θάλασσα, ἀφρίζουσα κατὰ μῆκος τῶν πάγων, τοὺς περιέβρεχε διὰ ψεκασμῶν, ὡς βράχους πλωτῆς τινος νήσου, ἀλλὰ χωρὶς νάνακόπτῃ τὴν πορείαν τῶν.

Ἡ 16 Δεκεμβρίου διήλθεν ἐν μέσῳ πόνων καὶ κινδύνων. Ἡ ὁμί-

«Ἡ λέμβος διηυθύνθη πρὸς τὸ παγόφραγμα καὶ ἐξήττησε νάνακαλύψῃ καμμίαν διόδον. . . (Σελ. 178, στήλ. 6').»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Βραβεύθηκες εις την Τρίτην Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως.

ΠΛΟΥΣΙΟ ΚΑΙ ΠΤΩΧΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

'Στό χρυσό του κρεβδάκι

'Ένα πλούσιο παιδάκι

Με τὸ χάρο πολεμιᾶ,

Κ' ἡ μαμμά του ἀπελπισμένη

Κάθεται ἄφωνη, γεμμένη

'Στὸ κεφάλι του σιμά,

Κι' ἀπ' τὸ παραθύρι μπαίνει

Γελαστή κ' εὐτυχισμένη

Δυνατὴ παιδιοῦ φωνή:

Εἶν' δόλγυμνο φτωχάκι

Τοῦ γειτόνου τὸ παιδάκι,

Μὰ γελᾷ καὶ δὲν πονεῖ.

Τάκουσε κ' εὐθὺς πηγαίνει

'Η μανούλα ἡ θλιμμένη

'Στὸ εἰκόνισμα μπροστά,

Καὶ με θερμὴ γονατίζει

Καὶ με δάκρυα ραντίζει

Τὸ εἰκόνισμα ζεστό.

«Γλυκεῖα Δέσποινα τοῦ κόσμου,

Σῶσ' τὸν Γιάννη μου τὸ φῶς μου,

"Αἴφῃ νά τον χαρῶ,

Κι' ὅπως τὸ φτωχὸ παιδάκι,

Νά τάκούσω τραγουδάκι

Νά σκορπῇ ζωηρό.

Καὶ σου τάζω, Παναγία μου,

Μυστικὰ παρηγορία μου,

Δυὸ λογάκια μοναχά:

Νάγαπῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου,

Νά νομίζω γιὰ παιδιὰ μου

Τὰ παιδάκια τὰ φτωχά»

"Ακουσε ἡ γλυκεῖα Παρθένα,

Ποῦ κι' αὐτὴ ἔχει κλαμμένα

'Στὸ παιδάκι τῆς σιμά,

Καὶ πρὶν ἡ μαμμά γυρίσῃ,

Τὸ παιδάκι εἶχε ἐμπνέσῃ

Καὶ τῆς φώναζε «Μαμμά!»

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 173)

— Δὲν ἤξεύρω καὶ καλά, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά· ἂν περπατήσουμε ὅμως πολὺ, θὰ φθάσουμε βέβαια 'στὸ Παρίσι. Ἐπειτα, καλὰ, ὡς τώρα εἶχα νὰ σου δίδω νὰ τρώγῃς· μ' ἂν μας τελειώσουν τὰ παξιμάδια, — καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ γρήγορα, — τί θὰ κάμουμε; Ξεύρεις ὅτι εἶνε σχεδὸν δυὸ μῆνες ποῦ ζοῦμε ἐδῶ μέσα;

— Τὸ ξεύρω... Καὶ πότε λογαριάζεις νὰ φύγουμε; Αὐριο τὸ πρῶι;..

— "Οχι· ἂς μένουμε ἀκόμη μιὰ μέρα... Ἀρχισα νὰ λυποῦμαι τῇ σπηλιά μας καὶ τὸ λάρο μας, τώρα ποῦ θὰ τάφήσουμε... Θὰ φύγουμε 'στῆς τέσσερες τὸ πρῶι, ὅχι αὐριο, ἀλλὰ μεθαῦριο. Θὰ βάλουμε τὰ δικά μας φορέματα· τὰ ἔχω πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Θὰ πάρουμε μαζὶ τῆς χάνδρες μας καὶ τὰ μαργαριτάρια μας;

— Ἀ, μπᾶ, τί χρειάζονται; Θὰ μας βαρύνουν ἄδικα... Μονάχα τῆς 4 δραχμῆς καὶ τὰ 50 λεπτὰ τοῦ κουμπάρᾶ μου θὰ πάρουμε. Αὐτὰ βέβαια θὰ μας χρησιμεύσουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γυάλινα πετράδια· καὶ πρὶν τελειώσουν τὰ λεπτὰ, ἐλπίζω νὰ ἤμῃθα 'στὸ Παρίσι.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν παιδιῶν εἰς τὸ σπήλαιον ἐπέραςε μελαγχολικῇ... Ἦσαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐσκαπταν διὰ νὰ πιάσουν ψαράκια, ὅταν ἔξαφνα ἡ Μηλιά εἶδεν ἕνα νόμισμα κίτρινον, τὸ ὁποῖον ἦτο χωμένον μέσα εἰς τὴν ἄμμον. Εἰς τὴν μίαν ὄψιν ὑπῆρχον χαραγμένα, τὸ ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου, δύο κεφάλια, ἕν ἀνδρικὸν καὶ ἕν γυναικεῖον.

— Τί εὐμορρο ποῦ εἶνε! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, ἀρπάζων τὸ νόμισμα. Αὐτὸ ἤμπορούμε νὰ το πάρουμε.

— Εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται κάλπικο, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἐπειτα δὲν εἶνε ἀσημένιο, 'ρὰν τὰ πεντόφραγκα ποῦ ἔφερε μιὰ φορὰ ὁ μπαμπᾶς. Εἶνε μ. π. α. κ. ρ. ε. ν. ι. ο... κανεὶς δὲν θὰ το παίρνῃ.

— Ἀδιάφορο! ἐγὼ θὰ το πάρω μαζὶ μου, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Μ' ἀρέσει ἡ εἰκονίτσα τῆς γυναικούλας ποῦ ἔχει ἅπῃ.

Ὑστερα τὰ παιδιά ἀνέβησαν, καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸν ἐξώστην. Ἡ θάλασσα ἐσπινθηροβολοῦσεν ὅλη εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπροῦ ἡλίου. Ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐβάδιζαν μετ' ὀλίγον, κατεῖχε τὴν ψυχὴν τῆς Μηλιάς. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἀνυστοχοῦσε πολὺ. Ὡλισμένος μετὰ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας του, ἐνόμιζε ὅτι τὸ αὐριον θὰ εἶνε πάντα καλλίτερον ἀπὸ τὸ

χθές, καὶ συνεπιθμένος νὰ ζῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀδελφῆς του, τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο πλησίον τῆς.

Ἀλλ' ἡ Μηλιά ἐσκέπτετο σχεδὸν ὡς μεγάλη. Τῆς ἔλειπεν ἡ πείρα τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἶχε ἀπὸ τώρα καθήκοντα. Χωρὶς προστασίαν αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ προστατεύῃ καὶ τὸν ἀδελφόν της. Ἀλλήν, φορὰν, δὲν ἤξευρεν ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ κακοὶ ἄνθρωποι· τώρα κακοὺς ἐβλεπε καὶ ἐφαντάζετο παντοῦ. Ἡ κἀπηλος, οἱ κακοὶ συγγενεῖς, οἱ μεθυσμένοι, ὅλοι αὐτοὶ ἠθέλαν τὸ κακὸν τῶν παιδιῶν καὶ ἴσως τὰ κατεδίωκαν... Ἡ Μηλιά δὲν ἦτο ἐξησφαλισμένη παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ βράχου της, μετὰ τὰ ἀβλαβῆ ἔψα καὶ μετὰ τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα... Δι' αὐτὸ ἡ μικρὰ φυλακισμένη ἀγαποῦσε ἀκόμη τὴν φυλακὴν της καὶ ἐφοβεῖτο τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅταν τὰ παιδιά ἐμβῆκαν ὕστερα εἰς τὸ σπήλαιον, ἡ Μηλιά ἀράδιασε εἰς τὸν τοῖχον τὰ μαγειρικά τῶν σκευῶν καὶ ἔκρυψε εἰς μίαν γωνίαν τὰ φορέματα τοῦ ναύτου· αὐτὰ θὰ τὰ ἄρinen ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐφοροῦσαν πάλιν τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν, ὅταν ἐφυγαν ἀπὸ τὸ σπῆλαιον.

— Ποῦ θὰ κρύψουμε τὰ πετράδια μας; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν ἤξεύρω· νὰ ἰδοῦμε.

Ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μίαν τρύπαν εἰς τὴν ἄμμον τοῦ σπηλαίου κ' ἐκεῖ-μέσα νὰ χώσουν τὸ κουτί μετὰ τὰ πετράδια.

— Καὶ νὰ το διπλώσουμε μ' ἕνα ροῦχο, Μηλιά, γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ πάλι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Εἶνε περιττό· καὶ νὰ λερώσῃ, ἅμα τὸ τρίψῃ κανεὶς λιγάκι, πέρνει πάλι τὸ ὠραῖό του χρῶμα. Ἐλα λοιπόν, κάμε μιὰ τρύπα καὶ βάλε τὸ μέσα. Ὑστερα ρίχνουμε ἀπὸ πάνω ἄμμο καὶ τὸν πατοῦμε καλά.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἐπέισθη, καὶ ἐδιπλώσε τὸ κουτί μ' ἕνα μανίκι ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον τοῦ ναύτου, ἄφ' οὗ πρῶτα ἐπῆρε ἕνα ἄσπρο πετράδι καὶ το ἔκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἦτο γυρισμένη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... Κατόπιν ἔσκαψε βαθεῖα τὴν ἄμμον, ἔβαλε μέσα εἰς τὴν τρύπαν τὸ κουτί καὶ πάλιν τὸ ἐσκέπασε.

— Ἐλα τώρα νὰ πατήσουμε μαζὶ, εἶπε πρὸς τὴν Μηλιάν.

Καὶ ἄφ' οὗ ἔγινε καὶ αὐτό,

— Καλὸν ὕπνο, κουτάκι μου, εἶπε γελῶν, ὡς ποὺ νὰ ξανάρθουμε πάλι νὰ σε ξεθάψουμε!

Δὲν πιστεύω δὲ νὰ μείνῃ τέσον καιρὸ θαμμένο, εἶπεν ἡ Μηλιά, ὅσον ἔμεινε μέσα 'στὴν τρύπα τοῦ γλάρου... Τί σημάδι νὰ βάλουμε, γιὰ νὰ ξεύρουμε ποῦ βρίσκεται;.. Ἀ, νὰ! τὸ σκεπασμα τοῦ βαρελιοῦ. Ἐτσι δὲν θὰ το ξεχάσουμε ποτέ.

Καὶ τὰ παιδιά ὄνειροπόλησαν τὴν ἡμέραν, ὅταν θὰ ἐγύριζαν πάλιν μετὰ τὴν θείαν των Κατίναν, διὰ νὰ ξαναῖδουν τὸ σπῆλαιον.

— Καὶ ἂν ἔχουμε μεγαλώσῃ ὡς τότε, πῶς θὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τρύπα, Μηλιά; ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης.

— Θὰ μας φέρῃ ὁ γλάρος, εἶπεν ἡ Μηλιά ἀστεειομένη, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἀδελφόν της.

— Ψέμματα τὸ λές! Ἐνα μικρὸ πουλὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἕνα μεγάλο παιδί σὰν ἐμένα.

— Μπᾶ! Καὶ δὲν θυμᾶσαι τί μας εἶπε μιὰ φορὰ ἡ Ἀγγελικὴ γιὰ ἕνα πουλὶ μεγάλο, ποῦ ἐσήκωσε ἕνα παιδί καὶ το ἐπῆγε 'στὴν φωλιά του;

— Παραμύθια! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης· ἐγὼ δὲν τα πιστεύω αὐτά. Ἀλήθεια, πές μου πῶς θὰ μποῦμε 'στὸ Βράχο ὅταν θὰ ξαναγυρίσουμε ἐδῶ;

— Ἐ, ἂς ξαναγυρίσουμε πρῶτα καὶ τότε τὸ βλέπουμε... Ἐμεῖς ἀκόμη δὲν ἐφύγαμε!

Ἐνῶ ἔλεγον αὐτὰ τὰ παιδιά, ἤκούσθη ἕνα φροῦ-φροῦ καὶ ὁ γλάρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον.

— Νὰ καὶ ὁ γραμματοκομιστής! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἐχει πάλι κανένα γράμμα γιὰ μᾶς;

Ναί· εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ λάρου ἦτο πάλιν κολλημένον ἕνα χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Μηλιά ἀνέγνωσε:

«Βλέπω, ὅτι λαμβάνετε τὰ γράμματά μου, γιὰτί χάθε ἡμέραν ὁ γλάρος βγαίνει χωρὶς χαρτί. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἔλθω νὰ σας ἀνταμώσω χωρὶς ἄλλο. Ἐλπίζω νὰ το κατορθώσω. Πρὸς τὸ παρόν, ἅμα θὰ εἶνε παλιόροια, θὰ πλησιάσω εἰς τὸν Βράχον.»

— Ὁ δυστυχισμένος! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, δὲν ἤξευρε ὅτι ἐδῶ γίνεται δι-νη· θὰ πλησιάσῃ 'στὴν τρύπα καὶ ἡ θάλασσα θὰ τον καταπιῇ μ' ὅλη του τὴ βάρκα.

— Ἀν θέλῃ τὸ κακὸ μας, τόσῳ τὸ καλλίτερο!

— Ἀ, μὴ το λές αὐτό, Γιαννάκη!... Καὶ ἂν ἔξαφνα θέλῃ τὸ καλὸ μας, πῶς παρακαλεῖς νὰ πεθάνῃ;... Πρέπει νὰ τον εἰδοποιήσω τοῦλάχιστον πῶς θὰ φύγουμε αὐριο, διὰ νὰ μὴ πλησιάσῃ τὸ Μεγάλον Βράχο καὶ χαθῇ ἄδικα.

— Μὲ τί θὰ του γράψῃς;

— Ἐπάνω 'στὸ ἴδιο του χαρτί, ἄφ' οὗ δὲν ἔχω ἄλλο.

— Καὶ ποῦ θὰ βρῇς πέννα;

— Ἐδῶ σὲ θέλω!... Ξεύρεις τί θὰ κάμω; Θὰ κάψω 'στὴ φωτιά ἕνα κομμάτι ξύλο, θὰ το ξύσω μετὰ σουγιά 'ρὰν μολύβι καὶ θὰ του γράψω ὅπως-ὅπως... Πρέπει νὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ

νὰ σώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν κίνδυνον!

Καὶ μετὰ τὴν πρόχειρον αὐτὴν γραφίδα, μετὰ τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιστολῆς, ἡ Μηλιά ἐχάραξε τὰς λέξεις:

«Φυλάχθητε ἀπὸ τὴν δι-νην, ἡ ὁποία σχηματίζεται εἰς τὸν Βράχον. Ρίψετε εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα ξύλο, καὶ αὐτὸ θὰ σας δείξῃ

τὸ μέρος τοῦ κινδύνου.»

— Ἰδέε, Γιαννάκη. Διαβάζεται ὠ-ραιότατα, ἀλήθεια;

— Ἐγὼ δὲν διαβάζω τίποτε, Μη-λιά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Μπορεῖ ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος νὰ ξεύρῃ πολλὰ γράμματα καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ τα δια-βάσῃ καὶ αὐτά.

[*Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεδραίν

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΣΤΑΚΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ ΚΑΙ ΓΕΛΑΕΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Μπᾶ! — θὰ πῆτε μόλις ἰδῆτε τὴν ἀντικρυνὴν ζωγραφίαν, — τί ἔπαθε αὐτὸ τὸ καημένο τὸ κοριτοσάκι ποῦ κλαίει ἔτσι ἄσχημα;.. Καὶ τὸ ἄλλο πάλι διπλά του, γιὰτί γελάει ἔτσι; Μήπως εἶνε κανένα κακὸ κορίτσι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τοὺς ἀρέσει νὰ πειράζουν τὰ ἄλλα, νὰ τὰ κάμουν νὰ κλαίῃ, καὶ αὐτὰ νὰ γελοῦν;..

— Ὁχι, ὅχι! Τὰ δύο κοριτοσάκια ποῦ βλέπετε, δὲν εἶνε παρὰ ἕνα.

Ἡ Λιλή μας, ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κλαίει, καὶ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γελάει.

... Τί μεγάλη διαφορὰ ὅμως! Τί ἄσχημη, τί τέρας εἶνε ὅταν κλαίῃ, καὶ τί εὐμορφὴ, τί ἄγγελάκι ὅταν γελάῃ! Τί στόμα-πηγάδι εἶνε ἐκεῖνο, τί μάτια ἐλεεινά, τί πρόσωπο παραμορφωμένο, ὅταν κλαίῃ· καὶ τί γλυκὸ στοματάκι, τί εὐμορφα δοντάκια, τί ζωηρά ματάκια, τί χαριτωμένο προσωπάκι, ὅταν γελάῃ... ἀλήθεια;

Ἡ Λιλή καθὼς ἤξευρετε, εἶνε μία ἀπὸ τῆς μικρότερες ἀδελφῆς τοῦ Ἀνανία, τοῦ ψυχογιου τῆς Διαπλάσεως. Καλὸ κορίτσι· ὅμως εἶχε ἕνα ἐλάττωμα: νὰ κλαίῃ συχνά, νὰ κλαίῃ μετὰ παραμικρό, νὰ κλαίῃ μετὰ τίποτε. Εἰς τὸ σπῆλαιον εἶχε ἔχασῃ πᾶν τὸ ὄνομά της καὶ τὴν ἐλέγαμε Κλαψιάρικα· καὶ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τῆς πολλῆς ποῦ ἔκλαιγε χωρὶς αἰτία, ὁ Ἀνανίας τῆς ἐτραβοῦσε τὸ αὐτί καὶ τῆς ἔλεγε: «Νά! τουλάχιστον νὰ κλαῖς ἀλήθεια!» Καὶ δὲς του κλάματα ἡ Λιλή...

Δὲν ἤξεύραμε τί νὰ κάμουμε, διὰ νὰ τῆς κόψουμε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνανίας ἐσυλλογίσθηκε νὰ τὴν φωτογραφίσῃ τὴν ὥραν ποῦ κλαίει, νὰ τὴν φωτογραφίσῃ πάλι τὴν ὥραν ποῦ γελάει, καὶ νὰ βάλῃ τῆς δύο φωτογραφίες μαζὶ-μαζὶ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν διαφορὰ. Ἡ διπλὴ αὐτὴ φωτογραφία, καθὼς τὴν βλέπετε ἀντικρῦ, ἔκαμε τὸ θαῦμά της. Ἀμα ἡ Λιλή εἶδε τί ἄσχημη ποῦ γίνεται ὅταν κλαίῃ καὶ τί εὐμορφὴ ὅταν γελάῃ, ἔπαυσε πειρὰ νὰ βάζῃ τὰ κλάματα κάθε στιγμῇ. Καὶ ἕνα μικρὸ πείραγμα, ποῦ ἄλλῃ φορὰ θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ κλαίῃ, τώρα τὴν κάμνει καὶ γελάει.

Δόξα σοι ὁ Θεός! Μὰ ὑπόσχοι χειρότερο πρᾶγμα γιὰ ἕνα κορίτσι παρὰ νὰ εἶνε κλαψιάρικο; Καὶ νομίζετε ὅτι μονάχα ἡ Λιλή μας γίνεται ἄσχημη ὅταν κλαίῃ;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

